

Decret de la Tinència d'Alcaldia
Àrea d'Alcaldia - Presidència

Conforme,
Lletrada d'assessorament i
defensa jurídica

Conforme,,
La cap del Servei Jurídic

Signat digitalment per: Bàrbara
Marta López Ripoll (TCAT)
Data: 2026-02-19T14:34:10

Signat digitalment per: Núria
Bartolí Forn - DNI 8365
(TCAT)
Data: 2026-02-19T17:29:56

Referència RP 70/2025

Assumpte

Reclamació patrimonial presentada pel Sr. [REDACTED]

Vista la reclamació patrimonial presentada, en data 13 d'octubre de 2025, pel Sr. [REDACTED], pels danys personals que aquest va patir per una caiguda a l'Avinguda Santa Coloma cantonada Av. Can Peixauet d'aquesta ciutat.

Vist que la persona interessada exposa que, en data 4 d'octubre de 2025, va partir un caiguda a la via pública degut, segons el reclamant, al mal estat de la vorera. Indica que té problemes de salut al maluc dret i, que les lesions provocades per la caiguda, han empitjorat la seva mobilitat. Aporta juntament amb la instància, targeta acreditativa de discapacitat, comunicat al jutjat de guàrdia del ICS i fotografies de la vorera.

Vist, l'informe de 15 d'octubre de 2025 del Departament de Manteniment de Via Pública, en el que s'indica: "(...) **S'exposa que:** Posteriorment a inspeccionar el paviment, es comprova el correcte estat, amb desperfectes superficials localitzats en un pla continu i amb bona visibilitat.

No s'adjunta acta policial.

A zones interiors el CTE preveu sortints puntuals fins a 1,2 centímetres, per a zones exteriors no és aplicable i seria menys restrictiva.

CTE DB SUA.

2 Discontinuidades en el pavimento

1 Excepto en zonas de uso restringido o exteriores y con el fin de limitar el riesgo de caídas como consecuencia de trapiés o de tropiezos, el suelo debe cumplir las condiciones siguientes:

a) No tendrá juntas que presenten un resalto de más de 4 mm. Los elementos salientes del nivel del pavimento, puntuales y de pequeña dimensión (por ejemplo, los cerraderos de puertas) no deben sobresalir del pavimento más de 12 mm y el saliente que exceda de 6 mm en sus caras enfrentadas al sentido de circulación de las personas no debe formar un ángulo con el pavimento que exceda de 45º.

Conclusió: *S'observen desperfectes superficials localitzats en un pla continu i amb bona visibilitat. Es considera desestimar la reclamació (...).*

Vist que es va demanar informe a la Policia Local, en data 21 d'octubre de 2025 van informar que: *"En relació al vostre email relatiu a una reclamació presentada per [REDACTED] sobre uns fets ocorreguts en data 4 d'octubre de 2025 a l'Av. Santa Coloma cantonada amb Av. Can Peixauet, us informem que revisats els comunicats de serveis i el centre de control de trucades de la Sala 092 no hi ha constància dels fets que es descriuen".*

Vist que, no constava tota la informació necessària per a tramitar la seva reclamació, mitjançant ofici de 28 d'octubre de 2025, li va ser requerit a l'interessat perquè, en el termini de 10 dies: 1) especifiqués els danys patits, 2) acredités documentalment la relació de causalitat entre els danys produïts i el funcionament del servei públic i 3) aportés la quantificació econòmica de la indemnització sol·licitada per les lesions i els danys. Havent-li estat notificat personalment en data de 5 de novembre de 2025.

Vist que, el reclamant, en aquest termini, va presentar instància en data 11 de novembre de 2025 sol·licitant el pagament de les sessions de fisioterapeuta que valora en 500€ i en la que acompanya el mateix comunicat al jutjat de guàrdia del ICS i, com a nous documents, aporta informe mèdic d'assistència del dia 4 d'octubre de 2025 del CUAP Santa Coloma, sol·licitud de derivació per a realització de radiografia de data 13 d'octubre de 2025 i informe clínic datat de 20 d'octubre de 2025.

Atès l'article 82 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (en endavant, LPAC), en data 17 de novembre de 2025 mitjançant ofici es va donar tràmit d'audiència a l'interessat i, dins el mateix període de 10 dies, se li va fer arribar còpia de tota la documentació que obrava en l'expedient, per a poder fer al·legacions. Havent-li estat notificat personalment en data de 29 de novembre de 2025.

Vist que, el reclamant en el termini concedit a l'efecte no va presentar al·legacions al respecte, no obstant, amb posterioritat, a data 12 de febrer de 2026 va presentar nova instància en la que aporta documentació acreditativa de les trucades realitzades en el moment dels fets i fotografies de la zona de la caiguda.

Vist que, per correu electrònic de 29 d'octubre de 2025, l'entitat asseguradora de l'Ajuntament, ALLIANZ SEGUROS SA va formular les seves al·legacions, en les quals exposa que:

“PRIMERO: De acuerdo con el informe técnico del Ayuntamiento, los desperfectos de esa calle son superficiales y están ubicados en un plano continuo y con buena visibilidad. La deficiencia invocada como causa del citado accidente no vulnera los estándares de seguridad exigible, considerando que la misma es mínima y tolerable.

SEGUNDO: De acuerdo con reiterada jurisprudencia, el estándar de eficacia que es exigible a los servicios públicos municipales no es de carácter absoluto, pues, en otro caso, convertiríamos a las Administraciones Públicas en aseguradoras universales de todos los riesgos con el fin de prevenir cualquier eventualidad desfavorable o dañosa para los administrados.

TERCERO: De este modo, los peatones deben desplegar una diligencia razonable que alcance a sortear los leves riesgos que derive de los pequeños defectos que el mismo uso de los servicios pueda producir.

CUARTO: Las circunstancias del accidente, únicamente constan en la declaración del lesionado, La policía indica no tener constancia de los hechos descritos.

QUINTO: Según lo expuesto, consideramos que no existe responsabilidad alguna que les pueda ser imputada por el mencionado accidente.”

Atès que, la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (en endavant, LRJSP), estableix en l'article 32, apartats 1 i 2, els principis que regeixen la responsabilitat patrimonial i els requisits que han de concórrer i determina que:

“1. Els particulars tenen dret a ser indemnitzats per les administracions públiques corresponents de tota lesió que pateixin en qualsevol dels seus béns i drets, sempre que la lesió sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis públics, excepte en els casos de força major o de danys que el particular tingui el deure jurídic de suportar d'acord amb la Llei.

L'anul·lació en via administrativa o per l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu dels actes o disposicions administratives no pressuposa, per si mateixa, dret a la indemnització.

2. En tot cas, el dany al·legat ha de ser efectiu, avaluable econòmicament i individualitzat en relació amb una persona o un grup de persones.”

Tal i com assenyala la doctrina del Tribunal Suprem -Sentències de 26 de juny (recurs 6/4429/04), 29 d'abril (recurs 6/4791/06) i 15 de gener (recurs 6/8803/03) de 2008- per apreciar l'existència de responsabilitat patrimonial de l'Administració són precisos els següents requisits: “a) La efectiva

Decret de la Tinència d'Alcaldia
Àrea d'Alcaldia - Presidència

realidad del daño o perjuicio, evaluable económicamente e individualizado en relación a una persona o grupo de personas. **b) Que el daño o lesión patrimonial sufrida por la reclamante sea consecuencia del funcionamiento normal o anormal -es indiferente la calificación- de los servicios públicos en una relación directa e inmediata y exclusiva de causa a efecto, sin intervención de elementos extraños que pudieran influir, alterando, el nexo causal.** c) Ausencia de fuerza mayor. d) Que la reclamante no tenga el deber jurídico de soportar el daño”.

Vist que, perquè l'acció indemnitzatòria pugui prosperar, no és suficient l'existència d'un dany, sinó que, a més, s'ha d'acreditar que els danys **siguin conseqüència directa del funcionament dels serveis públics**, sense que intervinguin altres circumstàncies que trenquin el nexa causal necessari i la concurrència o llur inexistència, determinarà, en cada cas, el grau de responsabilitat de l'Administració.

Vist que, pel que fa a la dinàmica de la caiguda, de conformitat amb la documentació que consta a l'expedient, és un fet provat que el Sr. [REDACTED] va caure i va patir lesions lleus, d'acord amb la documentació mèdica que consta en l'expedient.

Vist que, la caiguda es produeix en un tram amb bona visibilitat i en un pla continu, i de conformitat amb l'informe dels serveis municipals i, amb les fotografies aportades, cal indicar que, en contra de les al·legacions de la persona que reclama, la vorera és suficientment ampla i no ofereix cap problema per a la seva utilització normal.

Vista la documentació que consta en l'expedient, es considera que els possibles danys soferts han estat ocasionats per altres causes i no com a conseqüència directa de l'estat de la via pública, ja que **l'obstacle era superable amb un nivell d'atenció mitjà**, i a més a més, segons indica el propi el reclamant ja patia problemes previs de salut en dit maluc, fets que trenquen la necessària relació de causalitat entre el funcionament dels serveis públics i els danys soferts pel Sr. [REDACTED], no sent suficient per establir el nexa causal, el sol fet d'ensopegar o trepitjar una zona amb desperfectes superficials; sense que sigui per tant necessari pronunciar-se sobre la justificació de la indemnització sol·licitada que, en tot cas, indicar que no ha estat aportada cap factura que justifiqui les despeses de les sessions de fisioteràpia que reclama el sol·licitant.

Atès que l'anterior conclusió és coherent amb la doctrina de la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, a títol d'exemple, la “Sentència núm. 21/2006 de 17 gener”, en relació amb una caiguda en un carrer on mancaven dues rajoles: “*La visión de las fotografías de la citada confluencia impiden hablar de buen estado de conservación, lo cual vendría avalado por la propia orden de reparación del Ayuntamiento. No obstante ello, de las circunstancias de tiempo y lugar cabe apreciar que se trataba de un obstáculo superable con un nivel de atención medio. En consecuencia, y aún habida cuenta que compete a la Administración municipal el cuidado y atención de sus aceras como bienes de dominio público que son atendidas las competencias que le atribuye el artículo 25.d de la Ley de Bases y de Régimen Local, procede la desestimación, pues las circunstancias de tiempo, sobre las 17 horas, y visibilidad clara del obstáculo, no permiten apreciar que el estándar exigible de atención media resulte superado.*”

Atès que la jurisprudència determina reiteradament que **l'Administració no és una asseguradora universal de tots els danys que es produeixen en la via pública**. Jurisprudència que també recull la “Sentència 1292 de 2023 de la Sala contenciosa administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya”: “(...) Conforme a un reiterado criterio de esta Sala, no basta a la actora con afirmar que la calzada o la acera no es regular o se halla en mal estado para apreciar la existencia de responsabilidad patrimonial, por cuanto dicha responsabilidad solo surge cuando el obstáculo en la calle supera lo que es el normal límite de atención exigible al deambular, **por no ser exigible como fundamento de una reclamación de responsabilidad patrimonial una total uniformidad en la vía pública**, sino que el estado de la vía (hablando en un sentido comprensivo de acera y calzada) sea lo suficientemente uniforme como para resultar fácilmente superable, con un nivel de atención exigible socialmente. En definitiva, si bien con el reparo concreto más arriba significado, se comparte por la Sala en lo más sustancial la profusa argumentación desplegada por la sentencia, más arriba

reproducida, concluyente a partir de aquella valoración de las pruebas practicadas de la no concurrencia del nexo causal (...)”.

Atès que, així mateix, cal assenyalar que és doctrina reiterada de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya que, quan es tracta de reclamacions de danys derivats de caigudes a la via pública, per a imputar la responsabilitat a l'Administració, és necessari que el risc provocat pel servei públic sobrepassi els estàndards de seguretat exigibles conforme a la consciència social, atès que l'Administració no ha de respondre de totes les caigudes a la via pública o a altres espais de la seva competència o gestió (entre altres, dictàmens 27/2025, 120/2025, 195/2025 i 372/2025). Per tant, si bé és cert que, d'acord amb la legislació vigent en matèria local, correspon al municipi la cura, el manteniment i la conservació de la via pública, de manera que és qui ha de vetllar per mantenir els carrers en un estat d'utilització correcte per a les persones vianants, per a poder atribuir la responsabilitat dels fets a l'Administració, **el risc provocat pel servei públic ha de sobrepassar els estàndards de seguretat exigibles conforme a la consciència social.**

En aquest context, la imputació del dany, en termes generals, dependrà de l'estàndard de conservació de la vorera i de l'entitat del desperfecte –en el sentit de considerar-lo suficient per a generar un risc a les persones vianants que no sigui fàcilment superable–, i de la conducta de la víctima, que ha de caminar amb una diligència ordinària i pel lloc habilitat. **El motiu d'aquesta doctrina rau en el fet que no es pot pretendre que totes les voreres i calçades estiguin en un estat de conservació perfecte i rasants per part de l'Administració.** Sobre això, també cal remarcar, com es va dir en el Dictamen 223/2014, del qual es fa ressò el recent Dictamen 54/2025, que: *“(…) no es pot exigir a l'Administració un deure de vigilància tan extens que excedeixi del que sigui raonable, ni tampoc un deure de vigilància permanent i constant dels carrers per tal de detectar d'una manera immediata tots els elements o substàncies que poden ser perilloses.”*

En aquest sentit, existeix una extensa i reiterada doctrina jurisprudencial sobre la qüestió, la qual darrerament ha estat formulada en la “Sentència 1384/2024, de 25 d'abril, del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala Contenciosa Administrativa, Secció Quarta”, que s'expressa en els termes següents: *“No puede exigirse una total uniformidad en la vía pública, o una limpieza impoluta, pero sí que el estado de la vía sea lo suficientemente aceptable como para resultar fácilmente superable con un nivel de atención exigible socialmente, de manera que cuando se requiera un nivel de atención superior surge la relación de causalidad salvo que se rompa por hecho de tercero o de la propia víctima. No puede exigirse a la Administración, normalmente los Ayuntamientos, un control absoluto que eluda cualquier deber de cuidado o diligencia de todos los peatones o viandantes, pues han de adaptarse estos a las circunstancias, ya que de otro modo se constituye a la Administración en asegurador universal de los propios pasos de los vecinos, lo que no resulta admisible por no ser el esquema constitucional fijado para las administraciones públicas. Del mismo modo, hemos de señalar que generalmente las caídas en la vía pública, aun teniendo el peatón otras alternativas de paso adecuadas en la zona, generan expectativas de indemnización por partirse de una concepción errónea de la Administración como un asegurador comúnmente denominado “a todo riesgo”. Es totalmente errónea la unión mal estado del pavimento, caída, producción de desperfectos, existencia de algún obstáculo insólito o sustancia en la vía e indemnización cuando se trata de la responsabilidad patrimonial de las administraciones públicas, porque este no es el sistema legal. Lo determinante, para que indemnice la Administración, es establecer si ha cumplido con un estándar de vigilancia y conservación razonables”*.

Atès que l'Ajuntament no pot ser responsable d'una caiguda fortuïta a la via pública i menys si l'obstacle era superable amb un nivell d'atenció mitjà ja que hi havia bona visibilitat i es va produir en un pla continu. Per tant, cal concloure que es trenca la necessària relació de causalitat entre el funcionament dels serveis públics i els danys soferts pel reclamant, qui té la càrrega de la prova.

Atès que, per tot l'esmentat, queda motivada la resolució i escau desestimar aquesta reclamació patrimonial.

Decret de la Tinència d'Alcaldia
Àrea d'Alcaldia - Presidència

Atès que, de conformitat amb el Decret d'Alcaldia número 2959, d'1 d'abril de 2025, s'ha delegat en la Cinquena Tinència d'Alcaldessa de l'Àrea de Serveis Interns, Economia, Polítiques de Participació, Igualtat i Comerç, la facultat de resoldre aquest assumpte.

Per això, RESOLC:

Primer.- DESESTIMAR la reclamació patrimonial presentada, en data 13 d'octubre de 2025, pel Sr. [REDACTED], pels danys personals que aquest va patir, en data 4 d'octubre de 2025, per una caiguda a l'Avinguda Santa Coloma cantonada Av. Can Peixauet d'aquesta ciutat.

Segon.- NOTIFICAR aquesta resolució a la persona interessada, al Departament de Via Pública de l'Àrea de Serveis Territorials i a la asseguradora ALLIANZ a través de la corredoria Marsh.

Cinquena tinència d'alcalde de l'Àrea de
Serveis Interns, Economia, Igualtat i Comerç

En dono fe,
El Secretari General

Signat digitalment per: María
Cristina Vargas Soria - DNI
[REDACTED] 3820 [REDACTED] (TCAT)
Data: 2026-02-20T17:52:58

Signat digitalment per: Antonio
Luis Peralta Garcerá - DNI
[REDACTED] 3326 [REDACTED] (TCAT)
Data: 2026-02-23T10:38:03